

olnud, agga kuidas peäsed? Tällopoeg küüsib: „Kas tahhad ösekö mo jure jäda? Oues on jo pimme ja te on fant; sul peab hea asse valmistud sama. Agga, kui ehet tahhad ärramüina, siis woid ka minna.“

Warras kostis: „Tahhaksin kül hea melaega koio minna.“

„Noh, kuidas tahhad — Jummalaga siis.“

Warras sowsi perremehhele head ööd ja tahtiis sure ruttopa ärramüina, agga tallopoeg ütles: „Eks ja ei wötta ketti kaja? Egga se ei tohhi seie jäda.“

Warras, selle palle häbbi läbbi punaseks lõi, ei tahtnud kül koggoniste, agga tallopoeg ütles: „Ei paigast mitte! Se peab selle jure jäma, mis ütlesin. Sa olled sedda wilja warraastanud ja minna ei tahha sedda mitte tagasi wötta. Egga se warra, mis warraastud on, ei kõsju mitte.“

Kül warras pallus vasto, kül ta palus andeks, kül ta töutas, ei ilmaski sedda ennam tehha — agga siin ei aitnud nisd-

dagi. Tällopoeg ütles: „Misil posse middagi sulle andeks anda; katsu Jummalaga leppida, ketta sa olled pahhandanud. Temma ükspäiniis wöib sulle sedda patto andeks anda.“

Menda piddi warras siis kettiga äraminnema, ehet se teminal kül raske olli. Et se temimale nüüd ni paljo waewa teeks, ei olnud ta tunnud egga enne sedda mitte arwanud. Agga se mis ni raskesti röhhus, ei olnud mitte se fot wiljaga, ehet se kül ka raske koorm olli, waid se olli teine ränkus, mis temima süddame tunnistust waevas. Da läks üsna üksji pimedal ösel, agga süddame mibted kaebasid teine teise peale, et ta monnikerd ehnatas, sest se näitas, nago olleks teine temima körwas, kes teminaga räkis. Üks räkis ka teminaga, agga se ep olnud mitte innimenne, waid ellaw Jummal iisse.

Teisel hommikul üsna warra kopputas legi tallopoia ukse tagga. Da teggi lahti ja se, kes ukse tagga seisis, olli se eilne föbber.